

жи и убийства вършеха между мирни-тъ български населения, прѣзъ гдѣто минувахъ, обаче Мидхатъ паша, сега първъ министръ, не взе въ внимание заявлението на екзарха. Още когато бѣше се вѣцарилъ султанъ Мурадъ 5-й (прѣзъ Майя 1876 год.), споредъ обичая, български екзархъ като ходи да му се представи и да му честити вѣцаряване-то, помолилъ го да се смили на български-тъ си подданници и да опрости затворници-тъ, ала нито единъ българинъ биде освободенъ отъ затвора ⁽⁸⁰⁾.

При такова лошаво положение на народа му, екзархъ-тъ рѣши да свика едно голѣмо събрание отъ цариградски-тъ българе за да се размисли и рѣши що да се чини. На събрание-то присѣдствувахъ почти всички-тъ българе на турска служба, по-знатни-тъ търговци и банкери, списатели и книжовници, както и главатаре-тъ на многобройни-тъ български сѣсловия въ Цариградъ. Екзархъ-тъ отвори засѣдание-то, па на-дълго и на-широко обади на присѣдствуващи-тъ защо ги е викалъ. Слѣдъ като се размѣнихъ нѣколко думи между събрани-тъ, екзархъ-тъ предложи да се сѣчини една молба до султана, като отъ стѣрна на смѣсенія екзархийски сѣвѣтъ. Съ тая молба, като му се честити за вѣцаряване-то, да се помоли да поглѣдне съ по-милостиво око на злочести-тъ си български подданници, които така немилостиво се преслѣдватъ, мѣчатъ, затварятъ и убиватъ въ области-тъ. Обаче единъ отъ присѣдствуващи-тъ службаше, който другочъ всѣкога поддържаше екзарха, вѣзрази, че екзархия-та не бива да ходатайствува за никого отъ ония, които сѣ вдигнале оружие противъ султана, че царско-то правителство има право да накаже такивато хора, както се наказватъ бунтовници-тъ въ всички-тъ царцини по свѣта, и че никакъ не подобае на българския екзархъ и на вѣрнопопданни-тъ султану български владици и първенци да се молятъ за разбойници-тъ, за бунтовници-тъ, които повдигнале глава и захванале да пакостятъ на правителство-то, което е обсидало съ толкова добрини българския народъ. Така сторено, щатъ да

⁽⁸⁰⁾ Когато се вѣцари Мурадъ 5-й, той обяви, че прощава всички-тъ политически престѣпници и дѣйствително бидоха простени не само колко-то имаше такива турци, ами и много крѣвници, злодѣйци отъ разни народности и вѣроисповѣдания. Обаче нито единъ българинъ биде опростенъ; поне невини-тъ не бидоха освободени отъ затвори-тъ.